

ikke saa var, vilde det ikke hindre mig i at hyde Dem dette kammeratlige Haandtryk; thi Partiaand er mig det mest forhadte af alt. Ærlighed, det er Hovedsagen! En rolig, fornuftig Ærlighed og „en utrættelig Stræben efter Sandhed, det er det, vi bør have for Øje. At være sig selv er svært nok, men det er det, al Selvopdragelse bør have til Maal“.

Dette første Brev angiver allerede Arten af det Venskabsforhold, som (da Axel Lundegård havde sluttet Vaabenstilstand med sin Fader og igjen besøgte Hørby) begyndte i Sommeren 1884 med den lille Boghandel til Skueplads.

Nu kom Ernst Ahlgren for første Gang i levende Børring med den ny Tids Tanker, yderst radikale i enhver Henseende, saadan som de forme sig i en ung Mands Sind. Nu fandt hun Udtryk for den Opposition mod alt det vedtægtsmæssige, det Hykleri i Samlivet mellem Mennesker, som hun selv havde følt, men ikke drømt om at storme løs imod paa denne Maade; nu blev hun frigjort for adskillige kvindelige Fordomme med Hensyn til det virkelige Liv ved en ung Mands uforbeholdne Udtalelser om, hvorledes Livet formede sig derude blandt Mændene. Paa samme Tid fandt hun denne mandlige Personlighed tilstrækkelig sympathetisk anlagt til, at hun uden Sky kunde meddele ham sit kvindelige Syn paa Tingene, og de fandt saaledes begge, at de var beslægtede Naturer, som i mange Henseender elskede det samme, hadede det samme, og fremfor alt haabede det samme: en Fremtid som Digter. Begge trængte de paa denne Tid til en Ven, med hvem de kunde afhandle Arbejdsplaner, Tanker, Bøger, Livserfaringer paa en fuldstændig kammeratlig Fod, og saaledes fortsattes Brevvexlingen i Aarene 1884—86, da Axel Lundegård forlod Stockholm og tog Ophold i Kjøbenhavn.

Denne Brevvexling indeholder ikke alene uforbeholdne Meddelelser om begge Parters særlige Udvikling og Livserfaringer, men den er en Del af begges Udviklingshistorie. Ernst Ahlgren var ganske vist ti Aar ældre og følte sig paa Grund af Sygdom og Lidelser meget ældre end sine Aar. Men hun erkjendte desuagtet, at hun havde adskilligt at lære af den yngre Ven, ligesom denne i andre Henseender havde noget at lære af hende. Hun har selv sagt, at hun aldrig kunde have skildret Mænd paa den livsvirkelige Maade, der i saa høj Grad skiller hendes Arbejder fra de fleste Forfatterinders, dersom ikke Livet, foruden mangesidigt Kjendskab til forskellige Mænds